

RANSKASTA

(KIRJEENVAIHTAJALTAMME)

Lehdessämme on jo kerrottu Gustav Hervén antamasta erinomaisesta selkärangattomuuden näytteestä. Tämä nokkela sanomalehtimies ja agitaattori, sosialistista koulua käymätön ja sosialistista valmennusta vailla oleva mies on siirtynyt työväenpuolueeseen (professorien keskuudesta) kaikkine porvarilliselle intellektuellille ominaisine tottumuksineen ja taipumuksineen. Hän aloitti opportunistina. Sittemmin hän loikkasi „äärivasemmistoon” ja saarnasi kauan puolianarkistisia juttuja „peloitellen” porvaristoa meluamalla äänekkäästi militarisminvastaisessa hengessä.

Joku aika sitten hän alkoi kääntää selkäänsä anarkisteille ja palata puolueeseen, parlamenttitaistelun ja kasvattavan järjestötoiminnan tunnustamiseen. Mutta näissäkään asemissa ei nokkela intellektuelliparkamme pysynyt, vaan loikkasi taas opportunistien seuraan. Hetkellisille vaikutelmille liian herkkänä ja selkärangattomalle hoiper-telulle alttiina impressionistina hän „pelästyi” niin pahasti Ranskassa nykyään vyöryvää taantumuksellista shovinismin, nationalismin ja imperialismin hyökyaaltoa, että on alkanut saarnata palaamista „blokki”-politiikkaan, s.o. liittoutumista porvarillisten radikaalien kanssa. Tasavallan pelastamiseksi Ranskassa on nähkääs mentävä liittoon radikaalien kanssa,— muussa tapauksessa taantumukselliset palauttavat taas Ranskaan monarkian tai keisarikunnan!

On sanomattakin selvää, että Ranskan sosialistit, äärimmäisiä opportunisteja lukuun ottamatta, nauravat selkärangattomalle Hervélle ja vastustavat päättävästi liittoutumista. Eräs eteläranskalainen työväenpuolueen äänenkannattaja esitti hiljattain muutamia tunnettujen sosialistien lausuntoja *liittoutumista vastaan*.

Sosialistit ovat aloittaneet taistelun ja käyvät kampanjaa taantumusta vastaan — sanovat oikeutetusti nämä tunnetut työntekijät,— sosialistit ovat lähteneet viemään joukkoihin vastalauseita sen lain johdosta, joka tarkoittaa palaamista kolmivuotiseen asepalvelukseen (s.o. palaamista taantumukselliseen, kasarmimaiseen, kerrassaan epädemokraattiseen armeijaan). Sosialistit toteuttavat *proletaarista liittoutumista*, s.o. sosialistityöläisten liittoa syndikalistityöläisten kanssa. Vain mitättömän pieni osa radikaaleista ja „radikaali-sosialisteista” (meidän narodnikkejamme muistuttava pikkuporvarillinen puolue) tukee tätä sosialistien tosidemokraattista kampanjaa ja senkin se tekee horjuen.

Mitä varten pitäisi liittoutua? Liittoutuminen horjuvien kanssa heikentää joukkojen rynnistystä ja voimistaa horjuntaa. Sosialistit puolestaan eivät ole koskaan kieltäytyneet tukemasta radikaaleja, *mikäli* nämä ovat tapauksessa tai toisessa esiintyneet taantumusta vastaan.

Siinä teille, eräs sosialisti kirjoittaa, herrat Charles Dumont ja Alfred Masse, piintyneet „radikaali-sosialistit”, jotka *puolustavat* kolmivuotista asepalvelusta koskevaa lakia toivoen saavansa ministerinpaikan. Siinä teille radikaalien johtaja, „itse” Clemenceau, joka käy kampanjaa tämän lain *puolesta*. Siinä teille toinen huomattu radikaalien johtaja, Léon Bourgeois, joka hänkin puhuu tämän lain puolesta. Vihdoin edustajakamarin sota-asiain valiokunnassa tämä laki hyväksyttiin 17 äänellä 4 ääntä vastaan; vastaänet kuuluivat *poikkeuksesta* sosialisteille.

Mitä liittoutumista tässä voisi olla tuon radikaalien ja „radikaali-sosialistien” häpeämättömän porvaripuolueen kanssa? Vain harjoittamalla agitaatiota sitä *vastaan* joukkojen keskuudessa Ranskan sosialistit pystyvät *irrottamaan* kaikki demokraattiset ainekset tästä puolueesta ja siten *pakottamaan* sen tietyn osan siirtymään vasemmalle, demokratian puoleen. Ollen vaaleissa kokonaan riippuvaisia joukoista (sillä onhan Ranskassa toki yleinen ääni-oikeus ja parlamentaarinen hallintomuoto) useat radikaalit ajattelevat vielä toisenkin kerran ennen kuin äänestävät lopullisesti taantumuksellisen lain *puolesta*, jota ei tietävästi suosita joukoissa.

Demokratian ja tasavallan ainoana oleellisena tukena Ranskassa (niin kuin kaikkialla) ovat joukot, työväen ja

sen jälkeen pientalonpoikienkin joukot eivätkä porvarillisiin puolueisiin kuuluvat parlamenttiveijarit, tuuliviirit, kiipeilijät ja seikkailijat, jotka tänään julistautuvat „radikaali-sosialisteiksi” ja huomenna (tavoitellessaan ministerinpaikkaa tai edullista liikeyritystä jonkin toimiluvan muodossa taikka tointa miljonäärien syndikaatissa j.n.e.) ovat valmiit myymään sekä demokratian että isänmaan (niin kuin ranskalaiset porvarit kaupittelivat Ranskaa Bismarckille vuonna 1871 kauhistuneina Pariisin työläisten kapinasta palkkaorjuutta vastaan).

Voidaan vain tervehtiä lämpimästi Ranskan sosialisteja, jotka taistelevat liittoutumishanketta vastaan ja laajentavat sosialistista toimintaa ja agitaatiota joukkojen keskuudessa.

„Praoda” № 127,
kesäkuun 5 p:nä 1913
Allekirjoitus: F.

Julkaistaan
„Praoda” lehdessä tekstin mukaan
